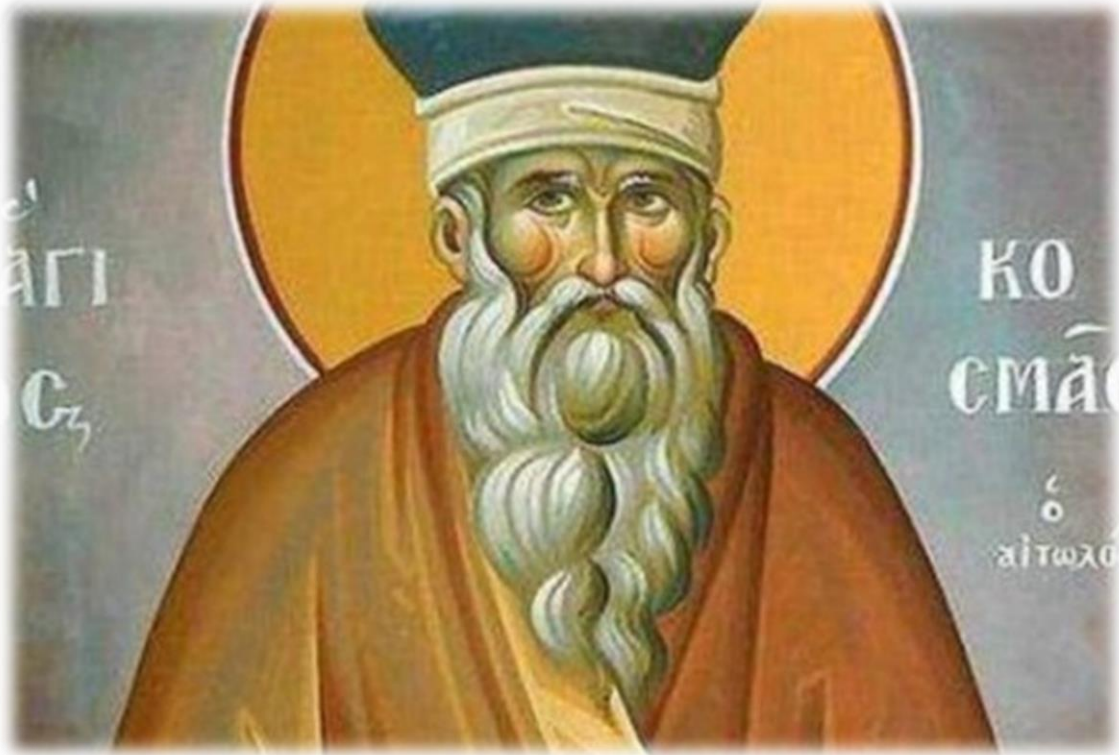

Οι δύο αγάπες.
Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός.

Ο πανάγαθος και πολυέλεος Θεός, αδελφοί μου, έχει πολλά και διάφορα ονόματα, λέγεται και φως και ζωή και ανάστασις. Όμως το κύριον όνομα του Θεού μας είναι και λέγεται Αγάπη. Πρέπει ημείς ανίσως και θέλωμεν να περάσωμεν και εδώ καλά, να πηγαίνωμεν και εις τον Παράδεισον, και να λέγωμεν το Θεόν μας και Πατέρα, πρέπει να έχωμεν δύο αγάπας, αγάπην εις τον Θεόν μας, και εις τους αδελφούς μας. Φυσικόν μας είναι να έχωμεν αυτές τες δύο αγάπες, παρά φύσιν είναι να μην τις έχωμεν. Και καθώς ένα χελιδόνι χρειάζεται δύο πτέρυγες για να πετά, έτσι και ημείς χρειαζόμεθα αυτές τες δύο αγάπες, διότι χωρίς αυτές αδύνατον είναι να σωθούμεν.

Και πρώτον έχομεν χρέος να αγαπούμεν τον Θεόν μας, διατί μας εχάρισε τόσα αγαθά, μίαν τόσον μεγάλην γην εδώ πρόσκαιρα δια να κατοικούμεν, τόσες χιλιάδες χόρτα, φυτά, βρύσες, ποτάμια, πηγάδια, θάλασσα οψάρια, φωτία, αέρα, ημέραν, νύκτα, ουρανόν, ήλιον, φεγγάρι, άστρα. Όλα αυτά δια ποιόν, αδελφοί μου, τα έκαμε; Βέβαια δια ημάς. Τι μας εχρεωστούσε; Τίποτες. Όλα μας τα έδωσε χάρισμα.

Μας έκαμε ανθρώπους και δεν μας έκαμε ζώα, μας έκαμε ευσεβείς ορθοδόξους χριστιανούς και όχι ασεβείς και αιρετικούς. Και με όλον οπού αμαρτάνομεν χιλιάδες φορές την ώραν, μας ευσπλαχνίζεται ωςάν πατέρας και δεν μας θανατώνει να μας βάλη εις την Κόλασιν, αλλά ακαρτέρει την μετάνοιάν μας με τας αγκάλας του ανοικτάς, πότε να μετανοήσωμεν, να παύσωμεν από τα κακά και να κάμωμεν τα καλά, να εξομολογηθούμεν, να διορθωθούμεν, να μας αγκαλιάση, να μας φιλήση, να μας βάλη εις τον Παράδεισον να χαιρώμασθε πάντοτε.

Λοιπόν, αδελφοί μου, τέτοιον γλυκύτατον αυθέντην και δεσπότην, τέτοιον γλυκύτατον Θεόν και Πατέρα δεν πρέπει να τον αγαπούμεν τόσο πολύ, οπού αν τύχη ανάγκη, να χύνωμεν και το αίμα μας δια την αγάπην του, καθώς και αυτός το έχυσε δια την αγάπην μας;

Ένας άνθρωπος σε κράζει εις το κονάκι του και θέλει να σε φιλεύση κανένα ποτήρι κρασί ή ρακί και πάντοτε, εις όλην σου την ζωήν, θε να τον εντρέπεσαι και να τότε τιμάς. Και τον Θεόν δεν πρέπει να τιμάς και να εντρέπεσαι, οπού σου εχάρισε τόσα καλά και εσταυρώθηκε δια την αγάπην σου; Ποίος πατέρας εσταυρώθηκε δια τα παιδιά του καμμία φορά; Και ο γλυκύτατός μας Ιησούς Χριστός και Θεός έχυσε το αίμα Του και μας εξαγόρασε από τας χείρας του διαβόλου. Τώρα δεν πρέπει και ημείς να τον αγαπούμεν τον Χριστόν μας;

Εμείς όχι μόνον δεν τον αγαπούμεν, αλλά τον υβρίζομεν κάθε ημέρα με τας αμαρτίας οπού κάνομεν. Αμή, ποίον θέλετε, αδελφοί μου, να αγαπούμεν; Να αγαπούμεν τον διάβολον, οπού μας έβγαλεν από τον Παράδεισον και μας ήφερε εις ετούτον τον κατηραμένον κόσμον και παθαίνομεν τόσα κακά; Και έχει προαίρεσιν ο διάβολος, ανίσως και ημπορούσε αυτήν την ώραν να μας θανατώση όλους, να μας βάλη εις την Κόλασιν, το έκανε.

Τώρα σας ερωτώ, αδελφοί μου, να με ειπήτε: ποίον πρέπει να μισούμεν και ποίον πρέπει να αγαπούμεν; Με φαίνεται ότι όλοι σας αποφασίζετε και λέγετε πως πρέπει να μισούμεν τον Διάβολον, τον εχθρόν μας, οπού μας έβγαλεν από τον Παράδεισον και μας ήφευρεν εις τούτον τον κατηραμένον κόσμον και παθαίνομεν τόσα κακά, και να αγαπούμεν

τον Θεόν μας, τον ποιητήν μας, τον πλάστην μας. Έτσι το λέγετε, χριστιανοί μου; Πολλά καλά το λέγετε. Να έχω την ευχήν σας και εγώ το λέγω. Μα ο Θεός χρειάζεται στρώμα δια να καθίση. Ποίον είναι το στρώμα οπού θέλει ο Θεός; Η αγάπη.

Ας έχωμεν λοιπόν και εμείς την αγάπην εις τον Θεόν και εις τους αδελφούς μας και έτσι έρχεται ο Θεός μας και μας χαροποιεί και μας ευφραίνει και μας φυτεύει εις την καρδίαν μας την ζωήν την αιώνιον και απερνούμεν και εδώ καλά και πηγαίνομεν και εις τον Παράδεισον να χαιρώμασθε πάντοτε. Όχι, δεν έχομεν την αγάπην, αλλά έχομεν το μίσος και την έχθραν εις τους αδελφούς μας; Έρχεται ο πονηρός Διάβολος και μας πικραίνει και μας φαρμακεύει και βάνει τον θάνατον εις την ψυχήν μας και απερνούμε και εδώ κακά και πηγαίνομεν εις την Κόλασιν να καιώμεσθε πάντοτε.

Φυσικόν μας είναι να αγαπούμεν τους αδελφούς μας, διατί είμαστε μίας φύσεως, έχομεν ένα βάπτισμα, μίαν πίστιν, τα άχραντα Μυστήρια μεταλαμβάνομεν, έναν Παράδεισον ελπίζομεν να απολαύσωμεν. Καλότυχος εκείνος ο άνθρωπος που αξιώθη και έλαβεν εις την καρδίαν του αυτές τες δύο αγάπες, αγάπην εις τον Θεόν και εις τους αδελφούς του, έχει πάντα τα αγαθά και αμαρτίαν δεν ημπορεί να κάμη. Και όποιος δεν έχει τον Θεόν εις την καρδίαν του, έχει τον διάβολον και όποιος έχει τον διάβολον, έχει πάντα τα κακά και όλες τες αμαρτίες τες κάμνει.

Χιλίας χιλιάδες καλά να κάμνωμεν, αδελφοί μου, νηστείας, προσευχάς, ελεημοσύνας, και το αίμα μας να χύσωμεν δια τον Χριστόν μας, και δεν έχομεν αυτάς τας δύο αγάπας, αλλά έχομεν το μίσος και την έχθραν εις τους αδελφούς μας, όλα εκείνα τα καλά οπού εκάμαμεν είναι του διαβόλου και εις την Κόλασιν πηγαίνομεν. Μα καλά, θέλετε ειπεί, μετ' εκείνη τη λίγη έχθρα οπού έχομεν εις τους αδελφούς μας, έχοντες τόσα καλά καμωμένα, εις την Κόλασιν πηγαίνομεν; Ναι, αδελφοί μου, μετ' εκείνο πηγαίνομεν, διατί εκείνη η έχθρα είναι φαρμάκι του διαβόλου. Και καθώς βάνομεν μέσα εις εκατόν οκάδες αλεύρι ολίγον προζύμι και έχει τόσην δύναμιν και κουφίζει όσον ζυμάρι και αν είναι, έτσι είναι και η έχθρα, όλα εκείνα τα καλά οπού εκάμαμε τα γυρίζει και τα κάμνει όλα φαρμάκι του διαβόλου.

Εδώ, χριστιανοί μου, πώς πηγαίνετε; Έχετε την αγάπην αναμέσον σας; Ανίσως και θέλετε να σωθήτε, κανένα άλλο πράγμα να μη ζητήσετε εδώ εις τον κόσμον από την αγάπην.

Από το βιβλίο: Μαρία Αλ. Μαμασούλα, Ο Εθναπόστολος Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη», 2016, απόσπασμα από την Α' διδαχή.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>